Lietas Nr. 133035414
Lietas arhīva Nr. 104AA-0331-15/20

SPRIEDUMS
Rīgā, 2015.gada 16.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis G.Kveska
tiesneses L.Šteinerte un I.Vīgante

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. D/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 23.decembra spriedumu, saskaņā ar kuru Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas 2014.gada 30.aprīļa lēmums Nr. C11/5.4-13/4/3 atstāts negrozīts, bet /pers. D/, personas kods /personas kods/, iesniegtā sūdzība noraidīta.

Aprakstošā daļa

2014.gada 28.februārī Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas (turpmāk tekstā - VBTAI) vecākā inspektore I.Dambeniece sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu AR Nr.000052 par to, ka 2013.gada 24.oktobrī /Nosaukums/ latviešu valodas skolotājs /pers. D/ pēc trešās mācību stundas, starpbrīdī, savas dežūras laikā 3.stāva gaitenī ar kājām apzināti uzkāpa uz 5.b klases skolnieču /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/ kājām, kuras sēdēja gaitenī, pie dabas zinātņu kabineta durvīm uz grīdas ar izstieptām kājām.

Protokolā norādīts, ka ir pārkāpta Bērnu tiesību aizsardzības likuma 9.panta otrā daļa.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 172.^{2}panta otrajā daļā (lietas 1.sēj. 72.lpp.).

VBTAI Bērnu tiesību aizsardzības departamenta (turpmāk tekstā BTAD) vecākā inspektore 2014.gada 14.martā pieņēma lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.C11/5.4-13/4/2, ar kuru par LAPK 172.^{2}panta otrajā daļā izdarīto administratīvo pārkāpumu /pers. D/ sodīja ar naudas sodu EUR 100 (viens simts *euro*) (lietas 1.sēj. 104.-115.lpp.).

/pers. D/ pārsūdzēja VBTAI BTAD lēmumu un ar VBTAI priekšnieka vietnieces /pers. J/ 2014.gada 30.aprīļa lēmumu Nr. Nr. C11/5.4-13/4/3 ir atstāts negrozīts VBTAI BTAD 2014.gada 14.marta Lēmums Nr.C11/5.4-13/4/2, bet iesniegtā sūdzība noraidīta (lietas 1.sēj. 130.-143.lpp.).

Par VBTAI Lēmumu /pers. D/ iesniedza sūdzību Rīgas rajona tiesā, kura ar 2014.gada 23.decembra spriedumu VBTAI Lēmumu Nr. C11/5.4-13/4/3 atstāja negrozītu, bet /pers. D/ iesniegto sūdzību noraidīja (lietas 2.sēj. 10.-43.lpp.).

Pirmās instances tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un spriedumā atzinusi, ka /pers. D/ sūdzība nav pamatota un tādēļ noraidāma.

Spriedumā tiesa atsaukusies uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 9.pantā noteikto un LAPK 172.^{2}panta otro daļu, norādot, ka konkrētajā gadījumā nepieciešams konstatēt, ka /pers. D/ izturējies fiziski vai emocionāli vardarbīgi pret bērniem.

Izdarot secinājumus par /pers. D/ vainu pirmās instances tiesa norādījusi uz lietā esošajiem pierādījumiem, un tieši - 2014.gada 28.februāra administratīvā pārkāpuma protokolu AR Nr. 000052, /pers. D/ paskaidrojumu, /Nosaukums/ direktores paziņojumu inspekcijai, 2013.gada 25.oktobra aktu un fotoattēliem par to, ka 2013.gada 25.oktobrī skolas medmāsa /pers. L/ un sociālais pedagogs /pers. M/ ir konstatējušas, ka /Nosaukums/ 5.b klases skolniecēm ir sekojošas traumas:

-/pers. E/ – labā apakšstilba sasitums ar hematomu (neliela izmēra);
-/pers. G/ – labā apakšstilba sasitums ar lielu tūsku un hematomu;
-/pers. F/ – kreisā apakšstilba sasitums ar nelielu zilumu;
Traumas reģistrētas traumatisma žurnālā dokumentāli un vizuāli (foto).

Citi pierādījumi - 2013.gada 25.oktobra ziņojums no skolas medmāsas /pers. L/, kurā norādīts, ka 2013.gada 25.oktobrī plkst.10.15 skolas sociālais pedagogs /pers. M/ ir atvedusi trīs 5.b klases skolnieces, kurām bija nepieciešama medicīniskā palīdzība, /pers. G/ 2013.gada 25.oktobra paskaidrojums, /pers. E/ 2013.gada 25.oktobra paskaidrojums, /pers. F/ 2013.gada 25.oktobra paskaidrojums, /pers. N/ un /pers. O/ 2013.gada 24.oktobra iesniegums skolas direktorei, /pers. D/ 2013.gada 25.oktobra paskaidrojums skolas direktorei, Valsts bērnu tiesību Aizsardzības inspekcijas 2014.gada 20.februāra akts Nr.5.4-11/49, 2013.gada 25.oktobra administratīvās sēdēs protokols Nr.5, traumu uzskaites žurnāls, no kura satura redzams, ka /pers. E/, /pers. G/ un /pers. F/ 2013.gada 24.oktobrī starpbrīdī guvušas apakšstilba sasitumus, /Nosaukums/ dabas zinību skolotājas /pers. P/ ziņojums, 2014.gada 20.februāra sarunu protokoli Nr.1, Nr.2, un 2014.gada 26.februāra sarunu protokoli Nr.3, Nr.4, kuros piedalījušās 5.b klases skolnieces /pers. G/ un /pers. F/, Nr.5, kurā piedalījusies 5.b klases skolniece /pers. E/, Nr.6 /pers. R/ un /pers. S/, Nr.7 /pers. T/, Nr.8 /pers. U/, Nr.9 /pers. V/ un inspekcijas vecākā inspektore I.Dambeniece, 2014.gada 21.februāra lēmums Nr.C11/5.4-13/4/1 par lietvedības uzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.C11/5.4-13/4, 2014.gada 28.februāra sarunas protokols Nr.11, kurā piedalījies /pers. D/, inspekcijas vecākā inspektore I.Dambeniece un inspekcijas galvenā inspektore L.Masļeņikova,/Nosaukums/ bibliotekāres /pers. Z/ 2014.gada 6.janvāra apliecinājums, /pers. A0/ 2014.gada 3.marta apliecinājums, optometrista slēdziens par /pers. D/, no kura satura redzams, ka viņam ir pasliktinājusies redze, apduļķojama dēļ, līdz ar to krītas kontrastredze īpaši krēslainā laikā un slikti apgaismotā telpā, /Nosaukums/ trešā stāva gaiteņa plāns, no kura redzams, ka gaitenis ir 2,78 m plats.

Pirmās instances tiesa spriedumā konstatējusi, ka lietā nav strīds par to, ka sūdzības iesniedzējs 2013.gada 24.oktobrī uzkāpa meiteņu - /pers. F/, /pers. E/ un /pers. G/ kājām laikā, kad viņas sēdēja skolas gaitenī uz grīdas.

Lietā pastāv strīds par to, vai sūdzības iesniedzējs uzkāpa meiteņu - /pers. F/, /pers. E/ un /pers. G/ kājām, tīši.

Pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka /pers. D/ ir tīši uzkāpis uz zemes sēdošo meiteņu kājām, kas apstiprinās ar pašu meiteņu - /pers. F/, /pers. E/ un /pers. G/ 2013.gada 25.oktobra paskaidrojumos norādīto.

Spriedumā atzīts, ka, lai arī bērni nav parakstījušies par patiesu liecību sniegšanu, jo LAPK neparedz, ka bērniem par to ir jāparakstās, tiesai nav pamata neticēt bērnu sniegtajam liecībām, jo tās nav savstarpēji pretrunīgas un apstiprina notikušo pārkāpumu, tas ir, ka skolotājs meitenes redzēja un speciāli uzkāpa meiteņu kājām. Tiesa arī atzinusi, ka bērniem, kuri nepazīst sūdzības iesniedzēju ne personīgi, ne arī viņš pasniedza šiem bērniem kādu mācību stundu, nav pamata bez iemesla aprunāt sev nepazīstamu cilvēku. Uz šādiem apstākļiem nav norādījis arī sūdzības iesniedzējs un viņa pārstāvis.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka /Nosaukums/ darbinieču /pers. Z/ un /pers. A0/ apliecinājumi latviešu valodā ir sniegti nolūkā, lai palīdzētu sūdzības iesniedzējam izvairīties no administratīvās atbildības un soda. Augstāk minētie apliecinājumi neapstiprinās ar bērnu liecināto, ka trešā stāva gaitenī bija pietiekami gaišs, jo gaisma nāk no logiem un meitenes varēja redzēt, kas savukārt apstiprinās arī ar inspekcijas 2014.gada 20.februāra aktā Nr.5.4-11/49 konstatēto.

Pirmās instances tiesa uzskata par nepatiesu un kritiski vērtē /pers. D/ apgalvojumus, ka gaitenis ir ļoti šaurs, jo tas neapstiprinās ne ar 2014.gada 20.februāra aktā Nr.5.4-11/49 konstatēto, ka gaitenis ir vidēji 2,5 metrus plats, gan ar /Nosaukums/ trešā stāva gaiteņa plānu, no kura redzams, ka gaitenis ir 2,78 m plats. Tiesas ieskatā gaitenis ir pietiekami plats, lai par to pārvietojoties neuzkāptu uz grīdas sēdošo bērnu kājām. Sūdzības iesniedzējs varēja uzkāpt uz meiteņu kājām un ne viņa vecums, ne fiziskās īpašības nav šķērslis, lai to izdarītu.

Attiecībā uz /pers. D/ iebildumiem par sarunu protokolu noformēšanu, pirmās instances tiesa nesaskatīja pārkāpumus iestādes rīcībā sastādot sarunu protokolus valsts valodā, kas atbilst Valsts valodas likuma 8.panta pirmās daļas noteiktajam, ka valsts un pašvaldību iestādēs lietvedībā un dokumentos lietojama valsts valoda un, ka informācija sarunu protokols atspoguļota pēc bērnu vārdiem.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka, ja arī tiek pieļauts, ka netika ievērotas LAPK 238.[1]panta pirmajā daļā noteiktās prasības, šāds pārkāpums nav uzskatāms par tik būtisku, lai izslēgtu administratīvo atbildību personas darbībās, ja lietā esošie pierādījumi ir pieļaujami un pierāda personas vainu.

Spriedumā norādīts, ka lietā nav nekādu ziņu, kas liecinātu, ka būtu konstatējams LAPK 239.panta 7.punktā paredzētais nosacījums, kad lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā būtu izbeidzama.

Pirmās instances tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nav konstatējusi iestādes pārstāvju ieinteresētību lietas iznākumā un atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtajā daļā noteikto norādījusi, ka valsts pārvaldei, tas ir - arī atsevišķai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Tiesa lietā nekonstatēja nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka inspekcijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti sastādīt sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka /pers. D/ nav atvainojies ne cietušajām meitenēm, ne viņu vecākiem, kas norāda uz to, ka /pers. D/ pret savu rīcību izturējies vieglprātīgi, uzskatot, ka nekas īpašs nav noticis, kas apstiprinās ar viņa liecībām, ka viņš nav dzirdējis, ka meitenes kliegtu no sāpēm, līdz ar ko uzskatījis, ka uzkāpums kājām nebija sāpīgs.

Pirmās instances tiesa atzinusi par pierādītu, ka /pers. D/ kā pašvaldību institūciju amatpersona vai darbinieks izturējās fiziski vardarbīgi pret bērnu.

Par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 23.decembra spriedumu /pers. D/ (turpmāk sūdzības iesniedzējs) ir iesniedzis apelācijas sūdzību.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka pārsūdz spriedumu pilnā apmērā, jo uzskata to par nepamatotu.

Pirmās instances tiesa nepareizi novērtējusi, un ņēmusi vērā kā vainas pierādījumus sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus par notikumiem 2013.gada 25.oktobrī, kaut gan šajos paskaidrojumos ir norādīts, ka uzkāpšana audzēkņu kājām notikusi nejauši un sūdzības iesniedzējs paudis nožēlu par notikušo.

Sūdzības iesniedzējs norāda uz pirmās instances tiesas spriedumā ietverto viņa vainas pamatojumu, izceļot to 14 atsevišķos punktos un uzskata, ka visi šie argumenti ir atspēkojami.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nekad nav atzinis savu vainu tīšā kāpšanā uz skolēnu kājām. Skolnieču /pers. F/ /pers. E/ un /pers. G/ paskaidrojumi uz to nenorāda, jo tajos nav norādīts, ka sūdzības iesniedzēja darbības bijušas tīšas.

Pirmās instances tiesa nav kritiski novērtējusi VBTAI paustos apgalvojumus, ka gaitenis ir pietiekoši apgaismots un sūdzības iesniedzējam bija iespējams redzēt uz grīdas sēdošās skolnieces. Tiesa nav pievērsusi vajadzīgo uzmanību tam, ka VBTAI nav uzdevusi skolniecēm jautājumus saistībā ar to, vai sūdzības iesniedzējam bija iespēja redzēt uz grīdas sēdošās meitenes.

Pirmās instances tiesas izteikumi par gaiteņa platumu un par tā apgaismojumu nevar tikt sasaistīti ar apgalvojumu, ka /pers. D/ pirms uzkāpšanas noteikti redzēja uz gaiteņa grīdas sēdošās skolnieces.

Tiesa ir ignorējusi LAPK 243.pantā iestādei noteikto pierādīšanas pienākumu, jo VBTAI nav pierādījusi sūdzības iesniedzēja apzinātas darbības.

Pirmās instances tiesā sniegtajos paskaidrojumos sūdzības iesniedzējs ir norādījis, ka maznozīmīga miesas bojājuma nodarīšanas gadījumā LAPK 243.panta normas pieprasa obligātu ekspertīzes veikšanu. Hematomu esamība uz skolnieču kājām nedod pamatu uzskatīt, ka sūdzības iesniedzējs tās ir izraisījis ar apzinātām darbībām. Ekspertīzes izmeklējums nav izdarīts un ir zaudēta vienīgā iespēja, kas ļautu objektīvi noskaidrot nodarīto miesas bojājumu izcelsmes mehānismu.

Pirmās instances tiesa spriedumā ir sagrozījusi sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus saistībā ar viņa fiziskajām iespējām uzkāpt uz visu triju skolnieču izstieptajām kājām nezaudējot līdzsvaru un nenokrītot.

Pirmās instances tiesa ir atstājusi bez novērtējuma tās vēstules, kuras kā pēdējo mājas darbu atrodoties amatā sūdzības iesniedzējs ir uzdevis skolēniem. No vēstuļu satura ir redzams, ka saukšana pie administratīvās atbildības ir acīmredzama netaisnība, jo neviens no skolēniem nav veltījis viņam sliktus vārdus un ir uzsvēruši, ka viņi gribētu lai sūdzības iesniedzējs paliek skolā.

Ņemot vērā, ka tiesu praksē ir iedibināta atziņa, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir pielīdzināmas krimināllietām, lemjot par sūdzības iesniedzēja vainu ir jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam (pārkāpējam).

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav izdarījis administratīvo pārkāpumu, līdz ar ko pārsūdzētais spriedums ir atceļams un administratīvā pārkāpuma lietvedība ir izbeidzama.

Sūdzības iesniedzējs lūdz lietu apelācijas instancē izskatīt mutvārdu procesā.

Par iesniegto apelācijas sūdzību ir saņemts Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas (VBTAI) paskaidrojums.

VBTAI ir uzskaitījusi pierādījumus, pamatojoties uz kuriem tā uzskata sūdzības iesniedzēja vainu inspekcijas 2014.gada 30.aprīļa lēmuma Nr.C11/5.4-13/4/3 4.3.punktā norādītā pārkāpuma izdarīšanā par pierādītu.

Inspekcija uzskata, ka ievērojot LAPK noteiktās normas, /pers. D/ uzliktais sods ir pamatots un samērīgs. Inspekcija /pers. D/ sūdzībā paustos argumentus uzskata par nepamatotiem un lūdz tiesu noraidīt sūdzību.

Motīvu daļa

Saskaņā ar LAPK 289.^{21}pantā noteikto, apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata koleģiāli triju tiesnešu sastāvā, rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesu kolēģija uzskata, ka neskatoties uz sūdzībā izteikto lūgumu par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, iesniegto sūdzību var izskatīt rakstveida procesā, izvērtējot lietas materiālus. Pirmās instances tiesā ir uzklausīti sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi un ir ticis nodrošināts viss to procesuālo tiesību kopums, kurš ir piešķirts pie administratīvās atbildības sauktajai personai lietu izskatot mutvārdu procesā.

Tiesu kolēģija novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un pārbaudījusi lietas materiālus atzīst, ka iesniegtā sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas rajona tiesas 2014.gada 23.decembra spriedums ir atstājams negrozīts.

Atbilstoši LAPK 244.pantam, institūcija (amatpersona) pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

LAPK 289^{13}.panta trešā daļa, pēc kuras prasībām izskatot administratīvo pārkāpumu lietas vadās arī apelācijas instances tiesas, nosaka, - ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pirmās instances tiesas konstatētie administratīvā pārkāpuma lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi, un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams.

Tiesu kolēģija uzskata par nevajadzīgu spriedumā izklāstīt visus tos pierādījumus pamatojoties uz kuriem ir taisīts pirmās instances tiesas spriedums. Pirmās instances tiesas secinājumi par sūdzības iesniedzēja vainīgumu LAPK 172^{2}.panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pamatoti uz tiesas sēdē pietiekami rūpīgi pārbaudītiem un spriedumā pareizi novērtētiem pierādījumiem, kuru citādam novērtējumam apelācijas instances tiesā nav pamata.

LAPK 172^{2}.panta otrā daļa paredz atbildību par fizisku vai emocionālu vardarbību pret bērnu, ja tās izdarītas atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda uzlikšanas vai tās izdarījušas valsts vai pašvaldību institūciju amatpersonas vai darbinieki.

Atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 3.pantā noteiktajam, bērns ir persona, kas nav sasniegusi 18 gadu vecumu, izņemot tās personas, kuras saskaņā ar likumu izsludinātas par pilngadīgām vai stājušās laulībā pirms 18 gadu vecuma sasniegšanas.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādītās /pers. E/, /pers. F/ un /pers. G/ ir pamatskolas 5.klases skolnieces un uzskatāmas par bērniem, tātad par augstāk minētā administratīvā pārkāpuma sastāva objektu.

Atbilstoši Izglītības likuma 17.panta kopējai jēgai, pašvaldībām ir nodotas izglītības procesa organizēšanas funkcijas noteiktā administratīvajā teritorijā, līdz ar ko skolotāji ir uzskatāmi par pašvaldības institūciju darbiniekiem, tātad /pers. D/ ir administratīvā pārkāpuma sastāva speciālais subjekts.

Bērnu tiesību aizsardzības likumā ir noteikts arī fiziskas vardarbības jēdziens un atbilstoši 1.panta 11.punktam par fizisku vardarbību ir uzskatāms bērna veselībai vai dzīvībai bīstams apzināts spēka pielietojums saskarsmē ar bērnu vai apzināta bērna pakļaušana kaitīgu faktoru, tai skaitā tabakas dūmu, iedarbībai.

No objektīvās puses administratīvā pārkāpuma sastāvs izpaužas kā bērna veselības vai dzīvības apdraudējums, un tiesu kolēģija uzskata, ka pieaugušam vīrietim uzkāpjot uz bērna kājām apstākļos, kādi ir aprakstīti administratīvā pārkāpuma protokolā, bērna veselības apdraudējums ir noticis.

Administratīvā pārkāpuma protokolā aprakstītās sūdzības iesniedzēja darbības ir uzskatāmas par veselībai bīstamu fiziska spēka pielietojumu saskarsmē ar bērnu.

Izskatāmajā administratīva pārkāpuma lietā pastāv strīds par administratīvā pārkāpuma sastāva subjektīvās puses esamību sūdzības iesniedzēja rīcībā – vai fiziskā vardarbība pret bērniem bija apzināta, kā to pieprasa konstatēt Bērnu tiesību aizsardzības likuma 1.panta 11.punktā definētais fiziskās vardarbības jēdziens.

Uz pārkāpuma sastāva subjektīvās puses esamību un sūdzības iesniedzēja apzinātu rīcību norāda viņa objektīvās darbības.

Jau no pašas administratīvās lietvedības uzsākšanas sūdzības iesniedzējs izsaka apgalvojumu, ka uzkāpšana uz bērnu kājām ir bijusi nejaušība, kuru izraisījusi apstākļu sakritība, un tieši, - sliktais gaiteņa apgaismojums un paša sūdzības iesniedzēja redzes kvalitātes traucējumi. Savu aizstāvības pozīciju sūdzības iesniedzējs pamato ar pierādījumiem, ka skolas gaitenis, kurā ir noticis notikums, ir slikti apgaismots (/pers. A0/ liecība tiesas sēdē, /pers. Z/ paskaidrojums lietas 1.sēj. 38.lpp.), kā arī SIA "ODA Optika" konsultanta slēdzienu par /pers. D/ redzes izmeklējumiem.

Tiesu kolēģija atzīst, ka visi šie pierādījumi ir pieļaujami un attiecināmi pierādījumi, tāpēc galvenais izvērtējamais jautājums, uz kuru ir jāsniedz atbilde iztiesāšanas gaitā ir jautājums par to, cik ticams ir sūdzības iesniedzēja apgalvojums. Piešķirot sūdzības iesniedzēja apgalvojumam ticamību, viņu nevar saukt pie administratīvās atbildības.

Tiesu kolēģija uzskata, ka sūdzības iesniedzēja apgalvojumi nav ticami.

No skolnieču paskaidrojumiem izriet, ka uz kājām ir uzkāpts visām trim meitenēm. Nav konstatējamas nekādas šaubas par to, ka uzkāpšana uz kājām ir notikusi tikai vienai vai divām no šīm trim meitenēm, bet kāda no viņām nezināmu iemeslu dēļ sniedz nepatiesus paskaidrojumus un apmelo sūdzības iesniedzēju. Pēc būtības arī pats sūdzības iesniedzējs neapstrīd, ka uzkāpšana ir notikusi uz visu triju meiteņu kājām.

Tādējādi ir secināms, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis trīs secīgus soļus, kuru laikā ir saskāries ar bērnu ķermeņiem un kuru rezultātā bērni ir izjutuši sāpes. Nākošajā dienā skolas medmāsa /pers. L/ ir konstatējusi uz kājām hematomas (zilumus), kas iespēju robežās ir ticis dokumentēts izdarot aprakstu aktā, ziņojumā un fotografējot (lietas 1.sēj. 18.-22.lpp.). Atzīmējams, ka no lietas materiālos esošā /pers. P/ paskaidrojuma izriet, ka /pers. E/, /pers. F/ un /pers. G/ faktiski nekavējoties pēc notikušā ir darījušas zināmu to, kādu rīcību ir pieļāvis sūdzības iesniedzējs. Tiesu kolēģija uzskata, ka šis apstāklis ievērojami pastiprina skolnieču sniegto paskaidrojumu ticamību. Turpmākajā lietas izmeklēšanas procesā no cietušajām skolniecēm un citiem notikušā lieciniekiem VBTAI speciālisti ir pieņēmuši paskaidrojumus, kuros tiesa nesaskata savstarpējas pretrunas.

Ir neapstrīdami, ka no vardarbības cietušās skolnieces, ne arī kādas citas liecinājušās personas neko nevar zināt par to, vai sūdzības iesniedzēja rīcība līdz administratīvā pārkāpuma protokolā aprakstīto darbību veikšanai bija apzināta, taču tiesu kolēģijas ieskatā šādas darbības nav iespējams izdarīt nejauši, aiz neuzmanības.

Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti ir izklāstīti sīkumaini, akcentējot un pārāk lielu uzmanību pievēršot maznozīmīgām notikuma detaļām, iztirzājot bērnu sniegto paskaidrojumu nenozīmīgas nianses un mākslīgi veidojot tajos pretrunas, kaut gan notikuma kopējā aina ir pietiekoši skaidra un nepārprotama.

Tiesu kolēģija norāda, ka attiecībā uz LAPK 172^{2}.panta sastāva konstatēšanu nav attiecināmas LAPK 243.panta septītajā daļā noteiktās prasības par obligātu ekspertīzes veikšanu. Pierādīšanas priekšmets LAPK 172^{2}.panta sastāva konstatēšanai ir "fiziska vai emocionāla vardarbība" fakta pierādīšana, un šim nolūkam nav nepieciešams veikt tiesu medicīnisku ekspertīzi.

Nav noliedzams, ka sūdzības iesniedzēja lietai pievienotajās atsauksmēs, attiecībā uz viņu ir tikai pozitīvas skolēnu atsauksmes. Taču šis apstāklis nepadara administratīvo pārkāpumu par nenotikušu un var ietekmēt tikai soda mēru. Izlemt to, vai atbrīvošana no darba pēc darba uzteikuma ir samērīga skolas vadības reakcija uz izdarīto administratīvo pārkāpumu, nav tiesas uzdevums šīs lietas izskatīšanas gaitā, bet gan civiltiesiskā kārtībā izlemjams strīds.

Rīgas rajona tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrā daļas 1.punktu, 289.[21]pantu un 289.[22]pantu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

Rīgas rajona tiesas 2014.gada 23.decembra spriedumu atstāt negrozītu, bet iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts 2015.gada 16.oktobrī.

Tiesnesis G.Kveska

Tiesnese L.Šteinerte

Tiesnese I.Vīgante